De mooiste zucht

THEATER ★★★☆☆

Chet

Compagnie Cecilia
Gezien in De Expeditie, Gent op 12 mei. Nog tot 4 juni

Tussen vliegen en vallen speelt *Chet* zich af. Vliegen op zoek naar schoonheid, vallen door die muur waarop je botst. *Chet* roept met abstracte verhaallijnen het parcours op van de getormenteerde, maar fascinerende jazztrompettist en zanger Chet Baker, die in 1988 uit een raam van een hotel viel. Biografische aanknopingspunten zijn er niet, wel veel verwijzingen naar Chets leven, al zijn die vooral voer voor kenners.

Bij het binnenkomen klinkt er muziek van Chet Baker. Je hoort zijn verlegen stem. Dat Tom Vermeir zelf tenorsaxofoon speelt, geeft de voorstelling extra cachet. Er is bijna altijd muziek, maar geen jazz en slechts even een echo van een trompet te horen. Chet Baker proberen te imiteren zou misplaatst zijn. Neen, de sound bestaat uit klankskeletten, grooves, een donkere bas, geraffineerde en dreigende drums, een sobere gitaar.

Tom Vermeir en Koen De Sutter boren in hun tekst naar het hart van Chets poëzie en psyche. Tegelijk eren ze andere kunstenaars die, vaak op een destructieve manier, worstelden met schoonheid. Als in een rapsong klinkt een lange lijst namen van vooral jazzmusici die al te jong stierven.

Tom Vermeir zoekt de juiste toon en het goede tempo, de voorstelling moet op gang komen. Hun versie van 'The thrill is gone' doet denken aan Chris Isaak. Tussendoor horen we verwijzingen naar *l'angelo con la tromba d'oro*, de engel met de trompet van goud, de man met de mooiste zucht van de 20ste eeuw die veranderde in een gevallen engel met rimpels als littekens. 'Angel eyes' mocht niet ontbreken. Ze vergeleken zijn stem zelfs met zachte regen, vertelt een vertwijfelde Vermeir. Een verwijzing naar het beroemde gedicht van Remco Campert over Chet Baker. De gefingeerde dialogen in het dialect en via een telefoon leveren grappige momenten op, al gebeurt het een keer te veel.

'I get along without you very well' weerklinkt. Even raakt Vermeir met zijn stemtimbre aan dat van Chet Baker, zoals ook in die erg donkere versie van 'Let's get lost'. Neen, 'My funny Valentine' ontbreekt niet. Een absurd verhaal over sigaretten roept al die vergeefse gevechten tegen verslavingen op. Twee spiegels op scène fungeren als poorten naar de overkant. Naarmate de voorstelling vordert, slagen Vermeir en de muzikanten erin de verwarring en de radeloosheid die door Chets hoofd malen intenser te maken. Het stuk wint aan poëtische kracht. De voorstelling zuigt je mee. Met een pakkende versie van de Italiaanse klassieker 'Volare' zet Chet zijn eeuwige vlucht in.

KAREL VAN KEYMEULEN

Tom Vermeir brengt een ode aan 'Chet Baker'. © Kurt Van der Elst

Naarmate de voorstelling vordert, slagen Vermeir en de muzikanten erin de verwarring en de radeloosheid die door Bakers hoofd malen intenser te maken